

породице биле изван сваке опасности. Наших петнајест породица у којима има преко 76 душа одведени су у ропство, а гди — то незнамо. Многа села и све наше куће попаљене су, а имање разграбљево, и ми сад само с голом душом без икакве наде лутамо по свету. Најзад како је *народ бугарски* изгубио сваку наду да може дати отпор своме насилнику, го коленоприклоно и са страховањем преко нас нижепотписаних свемилостивјешег императора велике и моћне Русије најпонижније моли да он излије своју превисоку милост, и да окрене поглед свој на *Бугарски народ*. Ми смо наш и наших породица живот жртвовали жртвујемо и жртвоваћемо до тог часа, докле се или не ослободимо од угњетача или док нас све на свету нестане. Остајемо вашег високоблагородија најпокорније слуге: Станко Атанасијевић, Никола Средаковић, Стојан Гавдар, Цветко Стојановић, Стојан Вучковић; Сава кара-Станковић, Никола Латковић, Коста Јовановић, Цветко Голубовић, Здравко Ранђеловић.

19 Децембра 1842 године, у Земуну.

Србија и Русија од кочине крајине до св. Андријевске скупштине. Написао **Нил Попов**. Свеска 4. Превели с руског *П. Среџковић*, А. Васиљевић, Ж. Жујевић, А. Марјановић. Београд, 1870, стр. 455—457.

1842.

„*Torlačka iz Lěskovca.*“

Ovu pjesmu poslao mi je g. 1842 iz Biograda prof Charkovski g. Jzmail Sreznevski. Jezik u njoj, kako vidimo gàrdna je směsa *bugarštine* sa sàrbštinom. Torlacima zovu u Sàrbiji onu stranu naroda, *koja sedi na pobrěžju Timočkom, u okružju Cărnorječkom*. Po jeziku žitelji ti posàrbleni su *Bugari*¹⁾.

Kolo V. 27.

¹⁾ Настоящее свидѣтельство дѣлажа на г. проф. д-ръ Из. Д. Шишмановъ.